

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **M. F.**, narozen dne X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským,
se sídlem Opletalova 25, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

za účasti: **V. F.**,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2023, č. j. MV-205858-5/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2023, č. j. MV-205858-5/SO-2022 se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 466,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2023, č. j. MV-205858-5/SO-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 9. 2022, č. j. OAM-2080-20/PP-2022, o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu

na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť ministerstvo zjistilo, že je žalobce zařazen do Schengenského informačního systému smluvních států druhé generace (dále jen „SIS II“) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ministerstvo zároveň žalobci stanovilo lhůtu 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že lze do práva volného pohybu občanů EU a jejich rodinných příslušníků zasáhnout toliko za zvlášť limitovaných podmínek. Právní postavení žalobce jakožto rodinného příslušníka EU přitom nebylo ze strany správních orgánů zpochybňováno. Na jeho situaci se proto uplatní Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též jen „směrnice o volném pohybu“), a v ní zakotvené právo rodinného příslušníka dle čl. 2 odst. 2 písm. a) na vstup i pobyt, a to včetně závěrů Soudního dvora Evropské unie („SDEU“) ze dne 25. 7. 2008 ve věci *Metock*, C-127/08 (dále též jen „*Metock*“). Žalobce svým jednáním a osobními okolnostmi nezavdal a ani do budoucna nezavdává jakoukoli příčinu k tomu se domnívat, že by představoval skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je-li shrnujícím důvodem zamítnutí žádosti to, že nerespektoval pravidla pro řádný pobyt na území České republiky, potažmo schengenského prostoru, měly se správní orgány blíže vypořádat s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí vč. uvedené judikatury zdejšího soudu i SDEU ve vztahu k čl. 27 směrnice o volném pohybu. Dle této judikatury je zřejmé, že z předchozího jednání žalobce lze hrozbu závažného narušení veřejného pořádku do budoucna dovodit velmi obtížně. I ve skutkově obdobném případě bylo v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2021, č. j. 51 A 30/2019-50, uvedeno, že samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky nepředstavuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a nemůže tak být ani důvodem pro vyhoštění rodinného příslušníka občana EU. Správní orgány se s tímto rozsudkem nijak nevypořádaly a odkazovaly na neaktuální nebo nepřiléhavé rozsudky (např. výhrady veřejného pořádku v kontextu spáchání trestného činu, žalobce se však žádného trestného činu nedopustil). Nelze opomenout, že dle čl. 27 směrnice o volném pohybu ani spáchání trestného činu v minulosti neodůvodňuje aplikaci výhrady veřejného pořádku – tím spíše proto tato neodůvodňuje jednání, které se týká pobytové agendy.
3. Dle žalobce neobstojí ani poukaz správních orgánů na absenci respektu žalobce k zákonům pro zahájené řízení o správním vyhoštění. I v tomto případě platí v první řadě výše uvedené, tj. zejména závěry obsažené v rámci rozsudku SDEU ze dne 25. 7. 2002 ve věci *MRAX*, C-459/99 (dále též jen „*MRAX*“), či *Metock* vztahující se k limitům užití výhrady veřejného pořádku z důvodu nedodržení pobytových předpisů v členských státech. Opomenout nelze ani § 119a odst. 6 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce není dán jakýkoli prostor se domnívat, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek do budoucna, ani to není zřejmé z napadených rozhodnutí. Dovožovat negativní vztah žalobce k jiným oblastem práva zůstává v rovině spekulací. Totéž lze uvést i o pochybnosti správního orgánu o totožnosti žalobce. Pokud měly správní orgány v úmyslu tuto úvahu dále rozvíjet, měly se obrátit na orgány země původu, tj. Ukrajinu. Aktuálnost hrozby nemůže být jednoduše dovozena ani ze samotných podkladů předložených maďarskou stranou k zápisu žalobce do systému SIS II, neboť tyto jsou spíše kusé povahy a vztahují se výlučně k předchozímu

jednání žalobce. Obsah správního spisu nenasvědčuje tomu, že lze dovozovat ohrožení veřejného pořádku žalobcem do budoucna. Dovozejí-li správní orgány toto budoucí ohrožení ze spisového materiálu, je napadené rozhodnutí nezákonné nejen pro nesprávné posouzení právní otázky, ale i pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobce si je vědom svého předchozího protiprávního jednání a tohoto lituje, přesto tato skutečnost nic nemění na tom, že nebyly splněny podmínky pro omezení volného pohybu ve smyslu čl. 27 směrnice o volném pohybu.

4. Žalobce dále upozorňuje, že ze samotného § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců vyplývá podmínka kumulativního naplnění dvou předpokladů, a samotný zápis do systému SIS II není dostatečný. Ministerstvo tuto skutečnost uvádí na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, na str. 8

rozhodnutí reflektuje, jak k uvedenému ustanovení samo přistupuje. Žalobce si je vědom významu SIS II, avšak úvahy správního orgánu odporují nejen smyslu směrnice o volném pohybu, ale i samotnému jazykovému výkladu § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Lze poukázat i na shrnující závěry žalované v posledním odstavci na str. 8 napadeného rozhodnutí, ve kterém uplatnění minulého času v rámci aspektu aktuálnosti hrozby pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 27 nedává smysl, neboť uniijní zákonodárce se uvedeným ustanovením a zdůrazněním aktuálnosti hrozby evidentně snaží pamatovat na budoucí hrozby. Navazující odkazy žalované na nutnost zachovat za všech okolností dodržování právního řádu České republiky jsou poté sice pochopitelné, neodpovídají však tomu, jakým způsobem má být výhrada veřejného pořádku aplikována v řízeních, která se týkají pobytové směrnice a čl. 27.

5. Žalobce také brojí proti nedostatečnému posouzení otázky přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá požadavkům, které na tento typ rozhodnutí a jeho důsledky v kontextu otázky přiměřenosti klade směrnice o volném pohybu. Napadená rozhodnutí neodpovídají ani požadavkům Úmluvy o právech dítěte a jejího čl. 3, neboť je v jejich kontextu opomenut zájem jak dcery manželky žalobce, tak potomka, který bude občanem České republiky. Žalobce ve správním řízení prokázal veškeré relevantní rodinné a soukromé vazby a tyto nebyly správními orgány popřeny. Pokud měly správní orgány jakoukoliv pochybnost o citových vazbách nezletilé dcery manželky žalobce k jemu samému, měly nařídít výslech jeho manželky, což žalobce v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí navrhoval. Správní orgány měly přistoupit k pečlivému posouzení situace rodiny i s ohledem na narození potomka. Přítomnost žalobce na území České republiky je tedy zcela nezbytná a nepostradatelná. Manželku žalobce nelze do budoucna jakýmkoliv způsobem nutit k vycestování do země původu (srov. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Po žalobci ani jeho rodině nelze vyžadovat ev. přesídlení na Ukrajinu, a to již z důvodu aktuálního probíhajícího ozbrojeného konfliktu, který je v judikatuře tuzemských správních soudů považován za tzv. notorietu. Poukazy ministerstva na to, že je žalobce v produktivním věku a uplatnění na Ukrajině najde, se rozcházejí s realitou ozbrojeného konfliktu v zemi původu a se zásadou *non-refoulement*. Ani samotná možnost požádat o alternativní pobytové oprávnění nemění nic na skutečnosti, že konkrétní rozhodnutí může být nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života. Argument k možnosti zisku alternativního pobytového oprávnění byl navíc již přesvědčivě vyvrácen aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu. Kromě uvedených pobytových alternativ, které se v současnosti nabízejí občanům Ukrajiny prchajícím před ozbrojeným

konfliktem v zemi původu, může žalobce požádat o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. I v tomto případě mají správní orgány možnost zohlednit zařazení žalobce do evidence SIS a žádost o dlouhodobé vízum zamítnout. Napadené rozhodnutí odporuje mezinárodním závazkům České republiky i samotnému § 174a zákona o pobytu cizinců.

6. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že má za jednoznačně prokázané, že žalobce byl zařazen do informačního systému smluvních států (dále jen „SIS“) na základě řádně odůvodněného rozhodnutí příslušných orgánů Maďarska a na území České republiky pobýval až do podání první žádosti o povolení k přechodnému pobytu bez platného pobytového oprávnění. Z úřední činnosti je žalované známo, že s žalobcem bylo dne 8. 12. 2021 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. I přesto, že výše uvedené řízení bylo zastaveno, není pochyb o tom, že žalobce nerespektoval pravidla pro řádný pobyt na území České republiky, potažmo schengenského prostoru. Trvá tak důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Je nepochybné, že žalobce opakovaně nerespektoval právní předpisy v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území států schengenského prostoru. Žalovaná pro upřesnění podotýká, že žádost nebyla zamítnuta z toho důvodu, že žalobce pobýval na území neoprávněně, důvodem zamítavého rozhodnutí je záznam v SIS vedený Maďarskem, kde žalobce

nerespektoval podmínky pro vstup a pobyt cizinců, přičemž v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce do data podání první žádosti o přechodný pobyt, tj. 8. 12. 2021 ani na území České republiky nerespektoval podmínky pro vstup a pobyt cizinců, pobýval na území v rozporu se zákonnými požadavky a dále i přesto, že mu byl Maďarskem uložen zákaz vstupu na území schengenského prostoru. Z popsaného jednání je tedy zřejmé, že se nejedná o ojedinělý exces žalobce, ale o opakované nerespektování pravidel pro vstup a pobyt cizinců do států schengenského prostoru. Žalovaná nesouhlasí ani s tvrzením o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Nezpochybňuje právo žalobce na rodinný život, toto právo však nemůže být právem absolutním. Manželství žalobce bylo uzavřeno v době, kdy již bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, a musel si být vědom svého neoprávněného pobytu na území a toho, že není jisté, zda na území bude moci i nadále pobývat, a přesto vstoupil do svazku manželského (27. 12. 2021), tedy v době, kdy již byl zařazen do SIS (27. 5. 2021). Při posuzování okolností řešeného případu bylo nezbytné vzít v úvahu též časovou posloupnost jednotlivých událostí. Žalobce byl evidován v SIS Maďarskem od 27. 5. 2021, na území České republiky naposledy vstoupil dle jeho vyjádření dne 4. 5. 2021. I přesto, že na území pobýval déle, než umožňují unijní právní předpisy, není v dostupných evidencích žádný záznam o tom, že by žalobce dříve než 8. 12. 2021 požádal o udělení jakéhokoli oprávnění k pobytu. Dne 8. 12. 2021 požádal o přechodný pobyt a ve stejný den s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Dne 27. 12. 2021 uzavřel sňatek s českou občankou. Manželka žalobce s odkazem na § 665 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, byla bezpochyby seznámena s pobytovou situací žalobce. O pobytové oprávnění požádal 19 dní před uzavřením sňatku, přičemž do této doby pobýval na území neoprávněně. V neposlední řadě nelze odhlédnout od charakteru vedeného řízení – řízení o žádosti o udělení pobytového oprávnění, a nikoliv rozhodnutí o správním vyhoštění, na základě kterého by bylo možné vynutit odjezd z území České republiky a po určitou dobu zakázat vstup na území. Napadeným rozhodnutím žalobci není znemožněno, aby povolení k přechodnému

pobytu získal v budoucnu, pokud splní zákonné podmínky pro jeho vydání. Žalobce může v souladu s platnými právními předpisy usilovat i o vyřazení své osoby ze SIS. Ani skutečnost, že je žalobce občanem Ukrajiny, neznamená, že mu bude vydáno konkrétní pobytové oprávnění, o které žádá. Na úrovni schengenských předpisů nedošlo k takovým změnám, které by měly vliv na vedení záznamů SIS k těmto osobám. Zákon o pobytu cizinců pamatuje i na výjimečné okolnosti nemožnosti vycestování cizince z území České republiky (viz vízum za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1).

8. Žalobce v replice ze dne 28. 3. 2023 nad rámec již uvedeného v žalobě polemizoval nad judikaturou uvedenou ve vyjádření žalované a zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí není vysvětleno, jakým způsobem mohl žalobce ohrožovat veřejný pořádek do budoucna či z čeho lze dovozovat aktuálnost této hrozby pro veřejný pořádek.
9. Osoba zúčastněná na řízení se vyjádřila toliko k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, k věci samé vyjádření nepodala.

Průběh jednání před soudem

10. Při jednání dne 18. 4. 2024 účastníci setrvali na již dříve písemně vyjádřené argumentaci. Soud podrobně konstatoval obsah soudního a správního spisu. Osoba zúčastněná na řízení se k jednání bez omluvy nedostavila
11. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Listiny přiložené nad rámec správního spisu byly přiloženy k osvědčení skutečností rozhodných pro přiznání odkladného účinku žalobě, nebyly však zapotřebí pro rozhodnutí ve věci, proto jimi soud dokazování neprováděl.

Posouzení věci soudem

12. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
13. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
14. Podstatou sporu jsou dvě otázky, tedy zda jsou v projednávaném případě ve vztahu k žalobci naplněny podmínky důvodného nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a zda napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
15. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Žalobce svou žádostí ze dne 9. 2. 2022 požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Za rodinného příslušníka ve smyslu citovaného ustanovení, k němuž vztahoval svou žádost, označil manželku, která je občankou České republiky. K žádosti doložil mj. oddací list ze dne 27. 12. 2021 a kopii občanského průkazu manželky. Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2022 ministerstvo žádost zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť

zjistilo, že žalobce byl zařazen do SIS a trvalo tak důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ministerstvo lustrací v cizineckém informačním systému zjistilo, že žalobce je evidován v SIS II jako osoba, které nelze umožnit vstup na území smluvních států Schengenské dohody (Dohoda mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky postupným odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsaná v Schengenu dne 14. 6. 1985) s platností od 28. 3. 2022 do 11. 1. 2024, neboť se jedná o nežádoucího cizince, kterému má být odmítnut vstup na území s platností od 27. 5. 2021 do 27. 5. 2024. Záznam byl do systému vložen Maďarskem dne 27. 5. 2021. Dne 23. 3. 2022 ministerstvo obdrželo informaci z konzultačního řízení, že důvodem zařazení žalobce do SIS II byla skutečnost, že jeho ukrajinský cestovní pas byl dne 25. 4. 2021 nalezen spolu s dalšími 26 cestovními pasy ukrytý v tašce v prostoru pro cestující motorového vozidla, který řídil ukrajinský státní příslušník. V každém z nalezených cestovních dokladů bylo několik padělaných razítek, jejichž účelem byla legalizace pobytu osob, které se už nacházely v schengenském prostoru. Žalobce v té době neměl platné povolení k pobytu ani vízum.

16. Dále bylo k pobytové historii žalobce ze správního spisu zjištěno, že dne 8. 12. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění, které bylo dne 14. 2. 2022 zastaveno, neboť žalobce podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU. Ze spisu dále vyplývá, že žalobce dne 8. 12. 2021 požádal o udělení povolení k přechodnému pobytu, tato žádost byla zamítnuta (právní moc 9. 2. 2022).
17. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
18. Podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je žadatel zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
19. Soud na úvod uvádí, že v projednávaném případě není sporné, že žalobce splňuje podmínku § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle které se rodinným příslušníkem občana EU pro

účely tohoto zákona rozumí jeho manželka. Dále není sporné, že žalobce byl zařazen do SIS II. Správní orgány pak dospěly k závěru, že byly naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť z konzultačního řízení vyplynuly takové informace, které správní orgány vyhodnotily jako dostatečné pro konstatování, že zde existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek

20. V zákoně o pobytu cizinců je institut „*veřejného pořádku*“ korektivem, který správnímu orgánu umožňuje v případě, že jej cizinec poruší závažným způsobem, pobytové oprávnění nevydat či odejmout, a je typickým příkladem tzv. neurčitého (vágního) právního pojmu. Je tedy úkolem orgánu aplikujícího právo, aby přesný obsah tohoto pojmu vyložil. Činit je tak

přitom třeba vždy *ad hoc* s ohledem na individuální okolnosti posuzovaného případu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Z dikce § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, vyplývá, že pouhé zařazení do SIS smluvních států ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť až z vyhodnocení poskytnuté dodatečné informace lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

21. Je tedy na správním orgánu, aby v konkrétním případě pojem nebezpečí narušující veřejný pořádek vyložil. K tomu je zapotřebí předně vycházet ze samotné směrnice o volném pohybu osob, konkrétně ze znění čl. 27 odst. 2 této směrnice. Ten vyžaduje, aby se jednání aktivující výhradu veřejného pořádku bezprostředně týkalo osobního chování cizince. Současně musí svými důsledky představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (pozn. zvýrazněno soudem). Tato kritéria nalézají odraz jak v judikatuře SDEU (např. již citovaný rozsudek SDEU ve věci *MRAX* nebo rozsudky ze dne 2. 5. 2018, sp. zn. C-331/16 a C-366/16), tak i v rámci přezkumu oprávněnosti užití výhrady veřejného pořádku Nejvyšším správním soudem (srov. zde např. rozsudky ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115, nebo rozsudek ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, nebo ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 116/2020-29).
22. Soud optikou shora uvedených kritérií posoudil skutková zjištění učiněná v této věci a dospěl k závěru, že žalovaná nevyhodnotila okolnosti případu žalobce adekvátně, pokud usoudila, že zde existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
23. Ministerstvo svůj závěr o důvodném nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, odůvodnilo tím, že je žalobce zařazen do SIS II a na území České republiky pobýval nelegálně. Důvody, na základě kterých byl zařazen do informačního systému, dle ministerstva zpochybňují celou jeho pobytovou situaci na území České republiky, potažmo schengenského prostoru, kdy není zřejmé, zda žalobce skutečně vstoupil uváděného dne na území či na něm pobýval již mnohem delší dobu. Rovněž vyjádřilo pochybnosti o tom, zda předložený cestovní doklad a údaje v něm jsou pravé a zda jsou jediným cestovním dokladem, kterým žalobce disponuje. Současně ministerstvo zdůraznilo, že žalobce nerespektoval příslušná pravidla, o čemž svědčí řízení o správním vyhoštění, kdy na území České republiky pobýval neoprávněně a tím narušil pravidla veřejného pořádku, neboť je zájmem společnosti i cílem imigrační politiky, aby se na území České republiky cizinci pohybovali legálně. Toto nebezpečí je podle názoru ministerstva aktuální, neboť nelze předpokládat, že by žalobce změnil svůj přístup k respektování právních předpisů a rozhodnutí správních orgánů obecně (str. 5 odstavec čtvrtý a pátý prvostupňového rozhodnutí). Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila s ministerstvem, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že byl žalobce zařazen do SIS II na základě řádně odůvodněného rozhodnutí příslušných orgánů Maďarska a na území České republiky pobýval až do podání první žádosti o povolení k přechodnému pobytu bez platného pobytového oprávnění. Žalobce je přitom státním občanem Ukrajiny, kteří musí mít při překračování vnějších hranic vízum. Již v době podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU pobýval

žalobce na území států schengenského prostoru nepřetržitě celkem 219 dnů, ač k pobytu v takové délce, ale i s ohledem na platný záznam v SIS, nebyl oprávněn. Dle žalované trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce pobýval na území schengenského prostoru neoprávněně, tedy nerespektoval podmínky pro vstup a pobyt cizinců, a pobýval na území České republiky přesto, že mu byl Maďarskem uložen zákaz vstupu na území schengenského prostoru, a to až do data podání první žádosti o pobyt dne 8. 12. 2021. Žalobce tak svým chováním skutečně, aktuálně a dostatečně ohrozil zájem společnosti, kterým je v daném případě respektování právního řádu (str. 6 odstavec třetí a čtvrtý a str. 8 odstavec druhý a čtvrtý napadeného rozhodnutí).

24. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány založily svůj závěr na dvou důvodech – jednak na důvodu nerespektování podmínky pro vstup a pobyt cizinců, pro který byl žalobce zařazen do SIS, jednak na skutečnosti, že žalobce i nadále porušoval právní předpisy, pokud se zdržoval na území schengenského prostoru bez platného pobytového oprávnění. Soud samozřejmě souhlasí s tím, že je zájmem společnosti, aby na území České republiky, resp. celého schengenského prostoru, pobývaly osoby legálně v souladu s právními předpisy, a že žalobce svým jednáním takový zájem porušil. Jak ovšem vyplývá ze samotné směrnice o volném pohybu a související judikatury SDEU i Nejvyššího správního soudu, aby mohla být aktivována výhrada veřejného pořádku, musí chování žadatele dosahovat určité intenzity, tedy takové, aby pro veřejný pořádek představovalo chování cizince hrozbu skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou. Dle názoru soudu ovšem jednání žalobce takové intenzity nedosahovalo.
25. Pokud se jedná o záznam v systému SIS II, správní orgány zjistily pouze to, že žalobcův ukrajinský cestovní pas byl dne 25. 4. 2021 nalezen v Maďarsku spolu s dalšími cestovními pasy v motorovém vozidle, které řídil ukrajinský státní příslušník, přičemž se v něm nacházely otisky padělaných razítek, jejichž účelem byla legalizace pobytu osob, které se už nacházely v schengenském prostoru. Nicméně nebylo zjištěno, že by se výše uvedené skutečnosti bezprostředně týkaly osobního chování žalobce. Jeho cestovní pas byl nalezen ve vozidle jiného ukrajinského státního příslušníka, avšak bez uvedení jakékoli vazby na žalobce – ostatně správní orgány žádnou takovou vazbu ani netvrdí ani neprokazují. Rovněž úvahy správních orgánů o pochybnostech o pravosti cestovního dokladu žalobce a o délce jeho pobytu na území schengenského prostoru nejsou podloženy žádnými skutkovými zjištěními. Pokud měly správní orgány pochybnosti o pravosti dokladů žalobce, nic jim nebránilo ověřit si jejich pravost ve spolupráci s příslušnými ukrajinskými orgány.
26. K aktuálnosti nebezpečí pro veřejný pořádek se pak správní orgány vyjádřily zcela obecně, když uvedly, že nelze předpokládat, že by žalobce změnil svůj přístup k respektování právních předpisů a rozhodnutí správních orgánů. Takové paušální a obecné posouzení je však dle názoru soudu nedostatečné. Správní orgány blíže nevysvětlily, proč informaci z konzultačního řízení vyhodnotily tak, že i nadále trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Obecné tvrzení, že na základě popsaného chování žalobce lze pochybovat o respektování právních předpisů žalobcem i nadále, nevyplývalo z žádných aktuálních okolností případu, např. aktuálního jednání žalobce. Ani „pouhé“ porušení předpisů upravujících vstup a pobyt na území členských států ostatně samo o sobě nepostačí k aktivaci výhrady veřejného pořádku (srov. i žalobcem odkazovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne

29. 4. 2021, č. j. 51 A 30/2019-50, ve kterém soud odkazoval na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, nebo rozsudek ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 46/2013-55, podle kterých samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky nepředstavuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti). I v rozsudku *MRAX* (který se týkal dříve platných předpisů o volném pohybu osob, Soudní dvůr však uznal použitelnost předchozí judikatury v rozsudku *Metock*) SDEU vyložil, že nedodržení právních formalit týkajících se vstupu, pohybu a pobytu cizinců nemůže samo o sobě aktivovat výhradu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví (bod 79). Tento závěr podle Soudního dvora nezbavuje členské státy možnosti potrestat neoprávněný vstup cizince,

který je rodinným příslušníkem občana EU, sankce však musí být přiměřená, takovou je např. pokuta, ať již uložená v trestním či správním řízení (bod 77). Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že se jak žalovaná, tak ministerstvo, nezabývaly intenzitou hrozby veřejného pořádku v souladu se zásadou přiměřenosti, neboť jimi popsání jednání žalobce nemůže představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Tento žalobní bod je proto důvodný. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že dosavadní nelegální pobyt žalobce, který žalovaná pokládá za projev obecného sklonu k nerespektování právního řádu, lze s minimálně stejnou mírou přesvědčivosti interpretovat i opačně. Žalobce se po celou dobu pobytu nedopustil žádného závažného jednání (resp. nic takového není tvrzeno), lze proto i argumentovat, že k právnímu řádu v zásadě chová dostatečný respekt. Navíc při posouzení aktuálnosti hrozby žalobce nelze přehlédnout, že v době vydání napadeného rozhodnutí byl již ženatý s občankou České republiky, se kterou nadto očekávali narození potomka, což je jistě podstatnou incentivou (motivací) pro žalobce, aby se do budoucna jakéhokoliv nelegálního jednání vyvaroval a neohrozil tak svůj rodinný život.

27. Bude tedy na správních orgánech, aby v dalším řízení posoudily jednání žalobce znovu a pečlivěji, tedy aby opětovně vyhodnotily jeho závažnost, a to zejména ve vztahu k posouzení aktuálnosti hrozby pro veřejný pořádek a případně doplnily skutkový stav o nová zjištění, zejména stran cestovního dokladu žalobce.
28. Co se týče žalobní výtky ohledně nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, soud ji s ohledem na výše uvedené pro nadbytečnost samostatně neposuzoval. Pouze na okraj připomíná, že pokud by v dalším řízení správní orgány znovu došly k závěru, že žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek, jsou při svém rozhodování povinny zohlednit nejen zájem žalobce na ochraně jeho soukromého a rodinného života, ale zejména též nejlepší zájem jeho dítěte, a to jak dítěte vlastního, tak i nevlastní dcery, jelikož i na dceru manželky žalobce, žijí-li spolu ve společné domácnosti, může mít tato otázka nezanedbatelný dopad.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. S ohledem na výše uvedené závěry soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalované zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a vrátil jí věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a proto mu náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy žalobci přiznal náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na

uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], a za jeden úkon (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) v poloviční výši 1 550 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d), odst. 2 advokátního tarifu], tj. 7 750 Kč. Za podání žalobce ze dne 11. 10. 2021 označené jako „Replika žalobce k vyjádření žalované“ soud náhradu nákladů nepřiznal, jelikož pouze opakuje skutečnosti uvedené již v žalobě, a proto tyto náklady nepovažuje za důvodně vynaložené podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud rovněž nepřiznal náhradu nákladů za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož tento úkon mohl být již součástí žaloby samotné a sama skutečnost, že jej žalobce učinil samostatně, není důvodem pro to, aby za něj byla přiznána náhrada nákladů řízení. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, celkem tedy 8 650 Kč, vše zvýšeno o částku 1 816,50 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek, neboť advokát žalobce je plátcem této daně z přidané hodnoty. Celková výše nákladů, které

žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 14 466,50 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci celkem částku 14 466,50 Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. et. Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s. *per analogiam*), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

31. Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, jelikož soud jí v řízení žádné povinnosti, při jejichž plnění by jí vznikly náklady, neuložil.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2024

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
předsedkyně senátu